CASCA DE PROTECȚIE

Această traducere este publicată sub licența cu
editorul original John Wiley & Sons, Inc.
The Hard Hat: 21 Ways to Be a Great Teammate
Copyright © 2015 by The Jon Gordon Companies.
All rights reserved.
Originally published by John Wiley & Sons, Inc., Hoboken, New Jersey in 2015

© 2018 Editura ACT și Politon pentru prezenta ediție românească

Editura ACT și Politon
Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.
tel: 0723 150 590, e-mail: office@actsipoliton.ro
www.actsipoliton.ro/blog

Traducător: **Cristina Stan**
Redactor: **Adina Popa**
Editor: **Camelia Zara**
Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**
Coperta: **Marian Iordache**
Copyright Manager: **Andrei Popa**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GORDON, JON
Casca de protecție/ Jon Gordon; trad.: Cristina Stan. - București: ACT și Politon, 2018
ISBN 978-606-913-357-6

I. Stan, Cristina (trad.)
796

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vreți să o transmiteți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

JON GORDON

Casca de protecție

21 de moduri prin care să fii un coechipier grozav

O poveste adevărată

Inima unui lider și spiritul unei echipe

Traducere din limba engleză:
Cristina Stan

ACT și Politon

2018

Această carte e dedicată echipei de lacrosse Cornell din 2004. Ea a luat naștere grație caracterului, rezilienței, inimii, hotărârii și afecțiunii voastre pentru George și pentru colegii de echipă. Fără voi nu ar exista o poveste de spus și sunt recunoscător că mi-ați împărtășit experiențele și amintirile voastre.

Cuprins

Cuvânt-înainte de Jeremy Schaap *9*
Nota autorului *13*

Partea întâi: Casca de protecţie **17**
Capitolul 1. De neuitat 19
Capitolul 2. Noi ştim care sunt oamenii noştri 21
Capitolul 3. Casca de protecţie 25

Partea a doua: George (narată de antrenorul Jeff Tambrioni) **29**
Capitolul 4. Mario St. George Boiardi 31
Capitolul 5. Mai degrabă bine făcut decât bine spus 35
Capitolul 6. Alesul 37
Capitolul 7. Leadership altruist 39
Capitolul 8. Un om care face diferenţa 43
Capitolul 9. Inima unui lider 47
Capitolul 10. Atingerea unei mame 51
Capitolul 11. Un moment definitoriu 53
Capitolul 12. Spiritul unei echipe 57

Partea a treia: Cum să fii un coechipier grozav **63**
Capitolul 13. Casa lui George 65
Capitolul 14. Să învățăm de la George 69
Capitolul 15. 21 de moduri prin care să fii un coechipier grozav 73
1. Transpiră mai mult *74*
2. Ține minte că BF>BS *75*
3. Alege să fii umil și insațiabil *77*
4. Urmărește excelența *78*
5. Transmite energie pozitivă contagioasă *80*
6. Nu te plânge *81*
7. Fă-o pentru echipa ta, nu pentru aplauze *82*
8. Arată că ești devotat *84*
9. Nu sări niciodată peste un joc *85*
10. Asumați-vă responsabilitatea și tu, și echipa *86*
11. Tratează-i pe toți cu respect și așteaptă-te ca toată lumea să facă la fel *88*
12. Oferă tot și nu lua nimic *90*
13. Comunică *90*
14. Creează legături *92*
15. Devino un coechipier de genul „vino cu mine” *93*
16. Fii mărinimos *95*
17. Arată că îți pasă *96*
18. Fii un prieten loial *98*
19. Iubește-ți echipa *100*
20. Fă sacrificii *101*
21. Lasă locul mai bun decât l-ai găsit *103*

Capitolul 16. 21: Un mod de viață 105

Partea a patra: Moștenirea **109**
Capitolul 17. Coechipierii grozavi au un impact asupra ta pentru totdeauna 111
Capitolul 18. Trăiește și condu ca George 113
Capitolul 19. Ce ar face George? 119
Capitolul 20. O moștenire pentru Galeria campionilor 123
Capitolul 21. 21 de exerciții pentru a forma o echipă grozavă 125

Postfață *133*
Fundația Mario St. George Boiardi *139*
Fotografii *140*
Devino un coechipier grozav *148*
Construiește-ți cea mai bună echipă *149*
Alte cărți de Jon Gordon *150*

Cuvânt-înainte

Îmi amintesc când am auzit ştirile. Căpitanul echipei de lacrosse a Universităţii Cornell murise pe terenul de joc, după ce fusese lovit în piept de minge. Îngrozitor, crud, tragic! Ce altceva ai putea crede? Fiind absolvent Cornell şi având legătură cu programa de lacrosse, probabil că am simţit toate acestea mai acut decât majoritatea oamenilor care au aflat această ştire din ziar sau de pe Internet. Într-un fel, moartea era mai reală pentru mine, pentru că eu crescusem lângă lacrosse-ul Cornell, cunoşteam jucători de lacrosse de acolo şi ştiam cât de strâns unită fusese acea comunitate întotdeauna.

Cu numai doi ani înainte, în calitate de reporter la ESPN, scrisesem un articol-omagiu despre viaţa unui alt căpitan de lacrosse de la Cornell care a murit prea tânăr, dar nici pe departe la fel de tânăr ca George Boiardi. Eamon McEneaney, una dintre marile figuri ale acestui sport, a murit pe 11 septembrie 2001 la World Trade Center, unde lucra în finanţe. Când am participat la înmormântarea sa în New Canaan, Connecticut, am fost martor la un val de emoţie copleşitoare ce a rămas cu mine până acum. Richie Moran,

antrenor principal la Cornell timp îndelungat, un bărbat pe care îl cunoşteam de-o viaţă, a ţinut discursul de comemorare. Era copleşit peste măsură şi abia a reuşit să-l spună până la capăt. Niciodată n-am mai văzut un om în toată firea aşa tulburat de durere. Plângea, iar durerea îi era atât de profundă, încât toţi cei din biserică o percepeau. Era minunat şi îngrozitor – o încheiere de neuitat a unei săptămâni fără seamăn în New York. Totodată, a demonstrat că echipa de lacrosse Cornell este o familie. Erau prezenţi echipa actuală, vechii coechipieri ai lui McEneaney şi toţi prietenii şi cunoscuţii din lumea lacrosse-ului.

Apoi a murit George în ziua de Sfântul Patrick, în 2004. Şi asta a fost crud – nu pentru că George era de origine irlandeză, ci pentru că şi Moran, McEneaney şi mulţi alţii din comunitatea lacrosse-ului de la Cornell erau la fel. Nu-l întâlnisem niciodată pe George. Nu cred că îi auzisem vreodată numele până în ziua în care a murit, deşi presupun că am participat amândoi la înmormântarea lui McEneaney. Dar în următorii câţiva ani, aveam să ajung să-l cunosc pe George – prin familia şi prietenii lui, la evenimentele pe care le-au organizat în memoria sa şi ca să strângă bani pentru cauzele la care el ţinea. De atunci, în New York se organizează o cină în fiecare iarnă – Cina 21, în amintirea numărului său de pe tricou – şi vin sute dintre prietenii lui George, de acasă şi de la Cornell. Nu era nimic extraordinar în legătură cu acest gest. Firește, oamenii apropiaţi doreau să-l sărbătorească şi să-i comemoreze viaţa. Dar cinele – organizate în principal

de coechipierul și prietenul lui George de la Cornell, Jesse Rothstein – aveau să fie oricum, numai banale nu. Chiar și după ce au terminat facultatea și au început să-și construiască o carieră, prietenii lui George se adunau în fiecare iarnă (cina părea să pice mereu în cea mai rece noapte a anului) în memoria lui George. Am mai participat și la alte evenimente de comemorare; adesea, interesul și participarea sunt vii în primii câțiva ani după moartea persoanei respective, apoi ele scad, amintirea se șterge și oamenii merg mai departe. În cazul lui George nu a fost așa. Cu fiecare an care trecea, părea că hotărârea de a-i păstra spiritul viu devenea tot mai puternică în rândul celor rămași.

Am ajuns să aștept cu nerăbdare evenimentul – și să-i întâlnesc pe părinții și pe surorile lui George, pe prietenii și coechipierii săi, pe premianții din lumea educației, față de care George își luase angajamentul ca voluntar în organizația „Teach for America”*. Odată au participat la cină și reprezentanții Rezervației Amerindienilor, unde George urma să predea. Au venit să-i aducă un omagiu tânărului care crescuse într-o lume privilegiată, dar decisese să trăiască printre ei într-un mediu foarte diferit, timp de cel puțin doi ani.

Pare prea ușor de zis, dar Cina 21 m-a ajutat întotdeauna să-mi recapăt încrederea în umanitate. Pentru mine a devenit importantă și datorită organizatorilor, care i-au adus un omagiu tatălui meu. La fel ca George, și el a jucat pentru Cornell cu numărul 21. A murit în

* Organizație nonprofit fondată în 1989 a cărei misiuni este să reducă inegalitatea educațională. (n.ed.)

New York după o operație la șold pe 21 decembrie 2001, la vârsta de 67 de ani – prea devreme, dar s-a bucurat totuși de o viață plină, satisfăcătoare, de care George nu a avut parte.

Văzând cu câtă dragoste și afecțiune este comemorat George la aceste cine – în fiecare an am fost, mai mult de formă, maestru de ceremonii – am ajuns să înțeleg de ce însemna el atât de mult pentru atâția oameni. După felul în care se vorbea despre el, cred că aș putea realiza un portret destul de precis al unui tânăr care avea foarte multe de oferit. George era altruist, binevoitor, avea etica muncii și maniere de gentleman și îi lipseau cu desăvârșire aroganța și convingerea că i se cuveneau anumite lucruri. Cred că era exact genul de persoană pe care toată lumea o respectă – cineva pe care Eamon McEneaney, tatăl meu și cu mine și oricine altcineva s-ar fi considerat privilegiat să-l cunoască. Bineînțeles, pentru că nu l-am cunoscut pe George, sunt încă multe lucruri pe care nu le știu despre el. Această carte remediază acest lucru. Era, fără îndoială, o persoană pe care merită să o cunoști.

Jeremy Schaap

Nota autorului

Din momentul în care am auzit prima oară de George Boiardi și de „casca de protecție", am fost intrigat și captivat. Voiam să știu mai multe despre el și despre viața lui. M-am întâlnit cu antrenorii lui, am participat la câteva „Cine 21" organizate în cinstea sa, i-am întâlnit familia, am vorbit cu coechipierii și am observat personal cum i-a inspirat pe toți cei care l-au cunoscut. Nu aveam intenția să scriu o carte despre el, dar, cu cât aflam mai multe, cu atât mă simțeam mai obligat să le vorbesc oamenilor despre ce coechipier a fost și despre influența pe care a avut-o asupra celorlalți.

Totuși, după ce am început să scriu această carte, am întrerupt lucrul de mai multe ori de-a lungul anilor. Fiind autor care scrie ficțiune, iar nu povești adevărate, știam că mi-ar fi fost greu să-i intervievez familia, prietenii, antrenorii și coechipierii și să scriu o poveste cu evenimente reale, momente amuzante, emoții dureroase și o tragedie de neuitat. Dar nu puteam să renunț. Știam că toate evenimentele din viața mea mă conduseseră la acest moment în care trebuia să scriu și să împărtășesc cu ceilalți lecțiile și amintirea lui George. Așa că am ieșit din zona mea de confort și

mi-am dat toată silința să spun o poveste adevărată despre cum să fii un coechipier grozav.

Te rog să reții că aceasta este doar o mică parte din viața lui George. El a fost mai mult decât doar un coechipier. A fost fiu, prieten, frate, nepot și student, și numai familia și prietenii lui ar putea spune întreaga poveste.

Scriind această carte, obiectivul meu a fost să împărtășesc trăsăturile care l-au făcut pe George un coechipier grozav și să-i inspir și pe alții să fie oameni și coechipieri mai buni. Pe măsură ce i-am intervievat pe mulți dintre prietenii și coechipierii lui George, mi-am dat seama totodată că asta era mai mult decât o carte despre el; era și despre ei. În fața celei mai grele tragedii din viața lor, ei au găsit o cale să se adune, să se vindece și să se poarte ca o echipă, fără egoism și cu un scop precis. Ceea ce a realizat echipa de lacrosse Cornell în 2004 este o adevărată mărturie a caracterului, rezilienței, sufletului, hotărârii și afecțiunii lor pentru George și pentru colegii de echipă. Fără acești tineri nu ar exista o poveste de spus, iar eu sunt recunoscător că mi-au împărtășit experiențele și amintirile lor.

După cunoștințele mele, toate detaliile și întâmplările din carte sunt adevărate. Partea a doua a cărții este narată de antrenorul Jeff Tambroni; totuși, eu vreau să fiu sincer și să le spun cititorilor că această secțiune este de fapt o compilație cu numeroase amintiri, fapte și istorisiri ale lui Jeff, ale familiei lui George și ale coechipierilor. După ce am realizat toate interviurile și am început să scriu această carte, mi-am dat

seama că povestea lui George ar curge mai bine prin vocea unui narator iar cititorul ar savura mai mult lectura. Jeff mi-a vorbit despre George exact așa cum am descris în carte; totuși, a trebuit să mă bazez pe coechipierii și pe familia sa pentru a afla mai multe detalii și a completa povestea. Pe lângă ceea ce am aflat despre George și coechipierii săi la Cinele 21 și la Cina Campionilor, am realizat și o serie de interviuri prin telefon și e-mail.

În timpul procesului de scriere, am trimis manuscrisul de mai multe ori lui Jeff Tambroni, familiei lui George și coechipierilor săi, pentru a mă asigura că toate informațiile sunt corecte. Practic, această carte a fost o muncă de echipă și sper că te va inspira și va avea un impact asupra ta și a echipei tale.

Prima parte

Casca de protecție

Capitolul 1

De neuitat

Când vezi un lucru pentru prima oară, nu-l uiți niciodată. În timp ce scriu, încă pot să vizualizez meciul din semifinala din 2007 a Campionatului de lacrosse masculin NCAA* dintre Cornell și Duke. Duke conducea cu 10 la 3 în al treilea sfert și totul părea pierdut pentru Cornell. Dar, cu o hotărâre de neegalat, Cornell și-au revenit energic și i-a egalat pe Duke cu 17 secunde înainte de finalul meciului. Duke avea în cele din urmă să câștige marcând un gol când mai erau trei secunde, demonstrându-și astfel rezistența, însă ceea ce mi-a trezit admirația au fost revenirea și efortul celor de la Cornell.

Am jucat lacrosse la Cornell la începutul anilor nouăzeci și urmărisem totodată mii de alte meciuri din diferite sporturi, dar nu mai văzusem niciodată o echipă care să joace cu asemenea spirit, pasiune,

---

* Acronim pentru National Collegiate Athletic Association, responsabilă cu organizarea competițiilor sportive dintre facultăți în SUA și Canada. (n.tr.)

curaj, reziliență și hotărâre neclintită cum a făcut-o Cornell în a doua jumătate a acelui meci. Fiindcă lucrez cu multe echipe sportive profesioniste și de colegiu, precum și echipe din lumea corporatistă, educațională și non-profit, trebuia să descopăr ce inspirase acea echipă să joace în felul acela. Ca ucenic și profesor din câmpul motivației, știam că trebuie să fie mai mult decât dorința de a câștiga. Ei erau stimulați de ceva mult mai important, iar eu eram curios să descopăr ce anume. Așa că am pornit într-o expediție spre locul unde mi-am petrecut anii de facultate, un loc care m-a format și m-a modelat în multe feluri. Pe când zburam cu avionul spre partea nordică a statului New York, mi-am dat seama că munca pe care o făceam acum o puteam asocia cu multe dintre oportunitățile de dezvoltare pe care le-am avut ca sportiv de colegiu. Faptul că am practicat un sport în facultate mi-a schimbat viața pentru totdeauna și m-a învățat să muncesc din greu, să depășesc adversitățile, respingerea, îndoiala de sine și fricile; și să nu renunț să lupt pentru visurile mele. Am plecat de acolo student fiind, am devenit profesor, și am aterizat pe aeroportul Ithaca gata să fiu din nou student. În drum spre campusul pe care nu-l mai văzusem de 10 ani, am simțit aerul răcoros de octombrie pe care-l cunoșteam și eram pregătit să învăț lucruri noi despre leadership și munca de echipă.

Capitolul 2

Noi știm care sunt oamenii noștri

L-am găsit pe Jeff Tambroni, antrenorul echipei masculine de lacrosse Cornell, aşezat pe trotuarul de lângă departamentul de lacrosse pe când veneam de la Hotelul Statler. Fusesem adversarul lui Jeff în meciurile din timpul facultății, pe vremea când el era printre cei mai buni atacanţi amatori din Statele Unite la Colegiul Hobart, iar eu cel care trebuia să prindă mingea la înfruntare şi mijlocaş defensiv pentru Cornell. Încă îi aveam imaginea în minte şi îmi aminteam viteza incredibilă şi abilitatea supranaturală de a crea ocazii de gol pentru echipa sa. Păcat că toate aceste abilităţi le folosise ca adversar al meu şi al echipei Cornell.

Din nefericire, perioada în care am jucat eu la Cornell este numită începutul anilor întunecați. Înainte de a mă alătura echipei, Cornell ajunsese de două ori la rând în campionatul național. În al doilea an al meu acolo, eram pe locul nouă pe țară, dar în ultimul meu an, a fost prima oară în istoria legendarei

cariere de antrenor a lui Richie Moran când am pierdut un sezon. Echipa a trecut prin mai multe perioade dificile și sezoane pierdute în anii de după absolvirea mea, dar Jeff Tambroni, întâi ca asistent, iar apoi ca antrenor principal, a pus-o din nou pe picioare.

Când l-am întrebat pe Jeff cum a reușit să facă echipa Cornell să fie din nou câștigătoare, el mi-a spus: „Noi îi cunoaștem și îi acceptăm pe cei din echipa noastră. În anii trecuți, recrutam jucători în masă, dar acum urmărim să recrutăm un grup de zece jucători care se potrivesc cel mai bine cu cultura noastră. De fapt, în loc să încercăm să ne mulăm pe fiecare în parte, facem o triere și eliminăm oamenii care nu se potrivesc. Scoatem în evidență realitatea culturii noastre: în Ithaca e foarte frig în cea mai mare parte din timp, și, dacă nu-ți place vremea rece, atunci probabil că nu este locul potrivit pentru tine. Le spunem că la Cornell ninge mult toamna târziu și iarna, iar dacă nu-ți place ninsoarea, acesta nu este locul potrivit pentru tine. Le spunem că dacă vin aici, le vom oferi o oportunitate de a se antrena din greu și de a fi una dintre echipele cele mai muncitoare din țară, fără vreo iluzie de victorii sau înfrângeri. Dacă nu-ți place să muncești din greu pentru alții, acesta nu este locul potrivit pentru tine. Le spunem despre casca de protecție, iar dacă nu rezonează cu ei, atunci știm că nu vor fi o alegere bună. Casca de protecție a devenit o parte importantă a culturii noastre și reprezintă toate valorile pe care le susținem. Trimițând acasă oamenii

nepotriviți, ne putem concentra pe cei potriviți care corespund culturii noastre și să ne asociem cu ei pe măsură ce devin niște coechipieri grozavi și ajung o echipă grozavă."

Capitolul 3

Casca de protecție

Eram foarte curios în legătură cu casca de protecţie şi l-am întrebat pe Jeff la ce se referea. El mi-a spus: „În urmă cu câţiva ani, am făcut o întâlnire cu toată echipa de antrenori, inclusiv antrenorul nostru principal Dave Pietramala, care în prezent este antrenorul principal la Johns Hopkins, şi ne-am dat seama că voiam ca programa şi cultura noastră să fie definite de duritate, altruism şi hărnicie. De regulă, căştile de protecţie sunt purtate de muncitorii din construcţii, iar noi am decis să le folosim pentru a simboliza etica muncii manuale, o caracteristică pe care programa şi echipele noastre voiam să o aibă."

„Ideea este ca jucătorii noştri să vină să se antreneze, să-şi facă norma şi să depună în fiecare zi un efort asemănător muncitorilor. Noi le spunem: «Veniţi să vă antrenaţi, să vă faceţi treaba şi să munciţi cât de mult puteţi.» Pentru a întipări în cultura noastră simbolul şi trăsăturile de caracter ale căştii de protecţie, în fiecare sezon selectăm un boboc să poarte casca de protecţie tot anul. Jucătorul selectat este cineva care

credem noi că dovedește această abordare muncitorească a jocului de lacrosse. El dă exemplu celorlalți și este plin de hotărâre și altruist. S-ar putea să nu fie cel mai talentat jucător de pe teren, dar este întotdeauna cel mai muncitor. Își pune echipa pe primul loc și întruchipează modul în care trebuie să acționeze jucătorii noștri pe teren și în afara lui.

Jucătorul ales să poarte casca de protecție trebuie să vină cu ea la antrenament și la meciuri. Noi vrem ca oamenii noștri să se uite la bancă și să vadă casca de protecție. La fel, apare în toate fotografiile cu echipa. Vrem ca fiecare tânăr să o vadă și să-și amintească de ce a venit la universitatea *aceasta* și a ales să facă parte din programa *aceasta*. Vrem să le amintim ce susținem noi ca echipă. Vrem ca ei să respecte și să împărtășească valorile noastre în fiecare zi. Vrem ca cultura noastră să-i modeleze în oameni mai buni, iar ei să continue să construiască o cultură mai bună la rândul lor. Mai presus de toate, de la întâmplarea cu George, vrem ca această cască de protecție să le amintească să facă tot posibilul pentru a fi coechipieri grozavi. George întruchipa tot ceea ce reprezintă casca de protecție, iar acum casca întruchipează coechipierul și persoana care a fost George. Nu poți vorbi despre casca de protecție fără a vorbi despre George și nu poți vorbi despre George fără a vorbi despre casca de protecție. Au devenit inseparabili."

Am văzut cum i se umpleau ochii de lacrimi în timp ce vorbea despre George și voiam să aflu mai multe, dar nu voiam să fiu indiscret. Îmi dădeam

seama că era o poveste mai lungă, așa că i-am fost recunoscător când m-a condus în biroul lui, mi-a arătat o poză cu George și mi-a spus: „Dacă vrei să știi cum am devenit echipa din prezent, îți voi povesti despre inima unui lider și despre spiritul unei echipe. Îți voi spune despre cel mai grozav coechipier cu care am jucat vreodată și pe care am avut onoarea să-l antrenez. Îți voi povesti despre George."

Partea a doua

George

Narată de antrenorul Jeff Tambroni